

[Albrechtsen]

kræftet over for mig, at USA arbejder målbevidst på at få udstationeret i hvert fald de nye V-82, 155 mm granater, V-79, 8 tommers granater, flybomben B-61 og herudover eventuelt andre våben, muligvis en moderniseret udgave af Lanceraketten. Dette sidste har vi dog endnu ikke sikre oplysninger om. Det samme gælder eventuelt et yderligere luftbåret atomvåben.

Oplysninger om, hvor meget større sprængkraft og rækkevidde de nye våbentyper har, har været vanskelige at få, da disse tal er udeladt i kongresrapporterne, men så meget synes dog sikkert, at rækkevidden af de nye granater stort set fordobles, fra omkring 15 km til omkring 30 km, og at sprængkraften også fordobles, fra omkring 1.000 t trotyl til omkring 2.000 t trotyl. Der er derfor helt klart tale om, at disse moderniseringsplaner betyder et væsentligt oprustningsskridt.

Hertil kommer, at det hele tyder på, at USA og general Rogers er fast besluttet på, at disse granater skal bane vejen for neutronbomben i Vesteuropa. Rogers har i vesttysk TV rent ud erklæret, at skønt den vesteuropæiske opinion er imod neutronvåbnene, som kan indføjes i de nye granater ved hjælp af et enkelt modul, vil de før eller senere blive opstillet. Det var hans budskab til den vesttyske befolkning.

Forsvarsministeren har i sine svar til mig nægtet at kræve en undersøgelse af, om Rogers har ført NATO-ministrene bag lyset ved at fortie disse planer over for ministrene. Sådan er altså forholdet mellem militarismen og demokratiet: hvad den vesteuropæiske befolkning selv mener, spiller ingen rolle for mr. Rogers, og forsvarsministeren mener heller ikke, at det spiller så stor en rolle, at der skal laves en gennemgribende undersøgelse af, hvad Rogers egentlig går og laver.

Derfor må vi i dag have en klar beslutning om, at vi siger nej til disse afskyelige våben. De bygger på et rent ud forbryderisk princip: at slå mennesker ihjel og lade kapitalapparatet uskadt. 400 neutronvåben står i dag klar i USA til umiddelbart at blive overført til Vesttyskland – efter de oplysninger, der blev fremlagt i vesttysk TV.

Alle disse nye og moderniserede atomvåben – vi kender endnu ikke det nøjagtige antal, men tal på mellem 925 og 1.000 har været nævnt for V-82 granatens vedkommen-

de – skal ses i lyset af den amerikanske Airland Battle-doktrin og FOFA-doktrinens såkaldte dybe slag.

I de amerikanske styrkers felthåndbog, som man også vil kæmpe efter i Europa, sidestilles som bekendt brugen af atomvåben, kemiske våben og konventionelle våben på den såkaldte integrerede slagmark. Dermed sænkes atomtærskelen meget alvorligt, og i kongresrapporterne lægges der heller ikke skjul på, at de nye våben skal give flere eskalationsmuligheder, som det udtrykkes. Med andre ord: med disse våben forsvinder den i forvejen ganske beskedne chance for at stoppe en krig i opløbet og hindre den totale katastrofe.

Inden jeg går over til at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden på vegne af SF og VS, vil jeg sige nogle enkelte ord om den misinformation, folketinget og befolkningen efter min mening siden 1983 har modtaget fra forsvarsministeren.

Ministeren har i svar efter svar til mig og også til hr. Thoft benægtet, at der i Montebello blev truffet beslutning om konkrete forbedringer eller moderniseringer. Han har benægtet, at Danmark dengang forpligtede sig på disse planer, og indholdet har han altså slet ikke villet oplyse noget om førend i juli i år – konfronteret med de oplysninger, vi havde indsamlet, og hvor han erkendte, at man faktisk på NATO-mødet i 1983 havde identificeret, som det blev udtrykt, en række mulige forbedringer, altså de nye våbentyper, som jeg lige har været inde på. Hvor meget forpligter man sig ved at »identificere«, vil jeg godt spørge ministeren. Ministeren fastholdt altså, at der ikke var truffet konkrete beslutninger. Danmark havde ikke forpligtet sig.

På den baggrund var det ganske overraskende i pressen at kunne læse, at en af grundene til, at regeringen ikke ville kunne acceptere en SF-VS-dagsorden, som den har været skitseret, var, at man derved ville gribe ind i det, der var besluttet i Montebello. Hvordan kan ministeren argumentere på den måde, når han i årevis har sagt os, at der ikke blev besluttet noget konkret i Montebello? Det vil jeg godt bede ministeren om at forklare mig.

Disse våben er ikke stillet op endnu. De kan endnu standses. De konkrete beslutninger og aftaler med de enkelte lande, vel først